

Velká nejistota panuje nad světem Azerothu. Můžeme mít naději? Můžeme doufat, že Tirion Fordring nás opravdu vyvede ze stínu? Velezkušený paladin Stříbrné ruky má nyní díky v moci posvátný artefakt, meč Ashbringer, díky kterému se mu podařilo odehnat Arthase při bitvě na Northrendských polích. Opravdu má Arthas ze síly nového Ashbringera strach, nebo šlo o další z jeho klamných manévřů? Účastníci bitvy mluví o jasném strachu, který očividně opanoval Arthase i s jeho poskokem, Kel'Thuzadem, když vzali do zaječích. Co čeká Azeroth teď? Možná že odpověď naleznete v rozhovoru s Tirionem Fordringem, který na pergamen vyškrábal goblinní písař Papa Razzi.

Pane paladine...

Říkejte mi Tirione.

Ah... Děkuji, tak tedy pane Tirione, věříte, že díky vám teď krále lichů konečně porazíme?

Ano. Věřím tomu. Světlo mi říká, že tentokrát jsme konečně silnější než on.

Proč si to myslíte?

Díky obětavosti jednoho krvavého elfa je nyní v mém držení mocný meč Ashbringer. Věřím, že síla Světla v něm a má víra a oddání Světlu jsou nepřekonatelné. Arthas zmizel z bitvy jako zbabělec, jako zbabělec!

Ashbringer... Slyšel jsem o něm různé legendy, povězte, Tirione, jak jste se k němu vlastně dostal?

Pane Razzi, opravdu jsem se po něm nepídil, žil jsem si ve městě a vydělával na nějaké to živobytí tréninkem adeptů cesty Světla, mladých paladinů. Jednoho dne za mnou přišel mladý krvavý elf a že prý by rád věděl něco o historii toho meče, Ashbringeru... Vyvolalo to ve mně smutné vzpomínky, vzpomínky, které bych rád zapomněl úplně. Přirozeně jsem mu nic neřekl a vyhnal ho. On si ale nedal říct a pořád otravoval s nějakým proroctvím a cestou ke spáse a podobně.

Nakonec jste mu něco o Ashbringeru prozradil?

Nemusel jsem. Někde si vše zjistil sám. V té době jsem ho asi přestal vnímat jako usopleného zvědavce a došlo mi, že je to vlastně houževnatý mladý mág. Promluvil jsem s ním. Řekl, že věří v jednu nejasnou věštbu, která koluje po světě, věštbu o vyrovnanosti principů Světla a temnoty, pořádku a chaosu. Že prý někde musí existovat protipól krále lichů a Frostmournu. Také mi popsal silné vize, které mu na posvátných místech poskládaly jakýsi výjev. V tom výjevu se mohutná postava bojovníka Světla tyčila nad poraženým tělem krále Lichů! Ta postava jsem prý byl já.

To muselo být vzrušující!

Ani ne. Jsem paladin Světla a již jsem prožil mnoho epických příhod. A jen tak něco mě nerozhází.

Aha... V ten moment jste se tedy rozhodl že tomu krvavému elfovi můžete věřit?

Světlo mi to napovědělo. Pochopil jsem, že to není nějaký hledač senzací či š'ourač starých tajemství. Přišel s nápadem kontaktovat nebohého Dariona, který v té době meč měl, prostřednictvím jakýchsi nekroezowarloček, prý aby Dariona jejich prostřednictvím přesvědčil o vydání meče.

A šel jste za nimi s ním?

Ne. Nevěřím na tyto pout'ové atrakce a pseudokomunikaci s nemrtvými. Věřím jen ve Světlo, skutečný princip dobra na Azerothu.

Jistě, Tirione. A byl tedy elf úspěšný?

Přirozeně že ne. Nicméně říkal, že i tak to bylo příjemné... Hm, zajímalo by mě proč. No ale pak přišel s tím, že už ví, jak na to, že se pokusí Dariona kontaktovat přímo a zaútočit na zbytky dobroty a residua lásky v jeho nemrtvém, hniječím srdci. Odešel a po nějaké době se vrátil. S Ashbringerem! Byl zamlklý, vážný, jakoby ustaraný. Nikdy potom mi neprozradil, jak meč získal.

Co se stalo pak?

Slavnostně přede mne poklekl a předal mi Ashbringer. Řekl, že pokud je dnes někdo na Azerothu hoden tohoto meče, jsem to já. Převzal jsem jej tedy a v té chvíli se to stalo. Meč, do té doby skelně tmavý, jakoby hniječící, uvadající, nasál energii Světla, která ve mně byla. Cítil jsem, jak se stává součástí mě samého. Cítil jsem, ja se já stávám jeho součástí. Cítil jsem ohromný potenciál síly a moci, který v nás dříme. Bylo to jako zamlada, takový pocit mi velice scházel. Zároveň jsem věděl, že s velkou mocí přichází i velká zodpovědnost. Neváhal jsem a vyrazil do bitvy, tušil jsem, že na Northrendských pláních se něco děje. No, a jak to bylo dál, to už jste asi viděl sám.

Eeee... mno, ano, ano, také jsem tam bojoval... ehm. Děkuji, pane Tirione, a mnoho úspěchů!

Světlu vstříc.